

โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทย
ของเด็กปกติและเด็กออทิสติก*
Thai Phrase and Sentence Structures
of Normal Versus Autistic Children

เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล**

Kiatichai Dejpitaksirikul

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลีและประโยคของเด็กออทิสติกกับเด็กปกติ ผู้เขียนเก็บข้อมูลจากเด็กนักเรียนปกติและออทิสติกที่ศึกษาในชั้นเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่าเด็กปกติใช้วลีและประโยคทุกชนิดได้มากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือเมื่อพิจารณาจากเรื่องเล่าของเด็กปกติพบว่ามีประโยคที่นำมาวิเคราะห์ได้ ๔๖๘ ประโยค จำแนกได้เป็น ๑๓๗๙ วลี ในขณะที่เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบประโยคทั้งสิ้น ๓๘๘ ประโยค จำแนกได้เป็น ๙๓๖ วลี

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง "การเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก" ตามหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา ๒๕๕๑ ผู้เขียนขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัติเป็นอย่างยิ่งที่ให้ความแนะนำและตรวจแก้วิทยานิพนธ์จนสำเร็จด้วยดี

** อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

เด็กปกติพบโครงสร้างประโยคสามัญ ๒๔ รูปแบบ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ โครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี ๑๐ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบโครงสร้างประโยคสามัญ ๑๙ รูปแบบ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๕ รูปแบบ โครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี ๘ รูปแบบ

คำสำคัญ : ไวยากรณ์โครงสร้าง โครงสร้างภาษาไทย ออทิสติก

Abstract

The purpose of this article is to compare the phrase and sentence structures produced by normal and autistic children. Data Used fro analysis were collected from normal and autistic children who studied in the laboratory school of Kasetsart University. The analysis of the narrations produced showed that there were 468 sentences, consisting of 1,379 phrases, produced by the normal children, compared with 388 sentences, consisting of 936 phrases, from the autistic children. The two groups of children used different patterns of phrase and sentence. The normal children use 24 patterns of simple sentence, 8 patterns of complex sentence, 7 patterns of noun phrase, and 10 patterns of verb phrase. In contrast, the autistic children used 19 patterns of simple sentence, 5 patterns of complex sentence, 6 patterns of noun phrase, and 8 patterns of verb phrase.

Keywords : Structural Grammar, Structure of Thai, Autistic

บทนำ

คำว่า “ภาษา” มีผู้ให้คำนิยามแตกต่างกันไป หากพิจารณาตามความหมายของนักภาษาศาสตร์ ภาษา หมายถึง เครื่องมือที่มนุษย์ใช้พูด ประกอบด้วยเสียงและความหมาย มีระบบกฎเกณฑ์แน่นอน และสร้างสรรค์ได้ไม่รู้จักจบ แต่หากพิจารณาในด้านจิตวิทยาแล้ว ภาษาจะหมายถึง “ความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น” (ศรียาและประภัสสร นิยมธรรม ๒๕๔๐ : ๑)

ในขณะที่คนส่วนใหญ่เกิดมาพร้อมศักยภาพทางกายที่จะเรียนรู้ภาษาและฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาทุกด้าน แต่ก็มีคนพิเศษอีกกลุ่มหนึ่งที่เกิดมาพร้อมความบกพร่องบางประการซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการติดต่อสื่อสารกับคนในสังคม หนึ่งในนั้นก็คือเด็กออทิสติก

ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของเด็กออทิสติกก็คือ ความบกพร่องด้านการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากเด็กออทิสติกไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่นได้ ทำให้เด็กขาดการมีปฏิสัมพันธ์ และเกิดปัญหาในการดำเนินชีวิต อย่างไรก็ตามหากเด็กได้รับการศึกษาและแก้ไขปัญหาก็สามารถใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องและถูกวิธีแล้วก็จะทำให้มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นได้ ด้วยเหตุนี้การแก้ไขการพูด และการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญ

ในขั้นต้นเด็กออทิสติกจะได้รับการแก้ไขปัญหาคือการใช้ภาษาและการใช้ชีวิตในสังคมจากแพทย์และนักแก้ไขการพูด โดยเริ่มจากการฝึกให้เด็กพัฒนาการสื่อความหมาย และฝึกการรับรู้และเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนนำเด็กสู่สังคมนอกบ้านและสังคมในโรงเรียน ในขั้นนี้แพทย์และนักแก้ไขการพูด จะกระตุ้นประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็ก ฝึกให้เด็กหันตามเสียงเรียก ฝึกให้สื่อสารโดยใช้ภาษาท่าทาง และฝึกให้รับรู้การแสดงอารมณ์ทางสีหน้า นอกจากนี้ยังแก้ไขความผิดปกติต่างๆ ที่เกิดจากการพูดของเด็กอีกด้วย

เมื่อเด็กออทิสติกมีพัฒนาการด้านต่างๆ ที่เหมาะสม และมีอายุอยู่ในวัยเรียนก็จะได้รับการศึกษาเหมือนเด็กปกติ ปัจจุบันมีโรงเรียนหลายแห่งที่จัดให้มีการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติและเด็กออทิสติก โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ก็นับเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ให้บริการในเรื่องดังกล่าว โรงเรียนแห่งนี้จะเปิดรับเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติประมาณปีละ ๕ คน เด็ก

เหล่านี้จะได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

จากที่กล่าวมานี้ทำให้ผู้เขียนสนใจว่า เด็กปกติและเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมในชั้นเรียนเดียวกันจะใช้ภาษาและสร้างสรรคภาษาได้เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงศึกษาโครงสร้างวลี และประโยคของเด็กออทิสติก โดยเปรียบเทียบกับเด็กปกติ การศึกษาค้นคว้านี้ผู้เขียนจะมุ่งวิเคราะห์โครงสร้างของวลีและประโยค ตามแนวทางการศึกษาโครงสร้างภาษาไทยของ วิจิตรนทร์ ภาณุพงศ์

โครงสร้างภาษาไทยตามแนวการศึกษาของวิจิตรนทร์ ภาณุพงศ์

วิจิตรนทร์ ภาณุพงศ์ (๒๕๔๓) กล่าวถึงชนิดของประโยคว่าสามารถจำแนกได้ ๒ วิธี คือจำแนกตามสถานการณ์ที่ใช้ประโยค และจำแนกตามลักษณะโครงสร้างของประโยค

หากจำแนกตามสถานการณ์ที่ใช้ประโยค จะแบ่งได้เป็น ๒ ชนิด คือ ประโยคเริ่มและประโยคไม่เริ่ม ประโยคเริ่ม คือประโยคที่สามารถใช้เริ่มต้นบทสนทนาได้ เมื่อพูดแล้วผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้ทันที เช่น “วันนี้อากาศร้อนมาก” “เหนื่อยจัง” หรือ “เธอเคยดูโทรทัศน์บ้างไหม” ส่วนประโยคไม่เริ่มมี ๒ ประเภทคือประโยคไม่เริ่มแบบปกติ และประโยคไม่เริ่มแบบพิเศษ ประโยคไม่เริ่มแบบปกติคือประโยคที่ใช้เริ่มบทสนทนาไม่ได้ เพราะผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายของประโยคที่มาก่อน เช่น “ไม่เห็น” “ฉันทิ้งแล้ว” หรือ “แผ่นเดียวพอ” ส่วนประโยคไม่เริ่มแบบพิเศษ คือ ประโยคที่ใช้เริ่มบทสนทนาได้ แต่ต้องใช้ในสถานการณ์พิเศษที่ผู้พูดและผู้ฟังสามารถรับรู้ร่วมกันได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า หรือกล่าวถึงในสิ่งที่รับรู้ร่วมกันมาก่อนแล้ว เช่น พูดว่า “หอมมาก” ในขณะที่กำลังดมดอกกุหลาบ หรือพูดว่า “เนงานหวังว่าฝนคงไม่ตก” ในสถานการณ์ที่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังรู้ว่ากล่าวถึงงานอะไร

การจำแนกประโยคอีกวิธีหนึ่ง คือ การจำแนกตามลักษณะโครงสร้าง วิธีนี้จะแบ่งประโยคได้เป็น ๔ ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสม และประโยคเชื่อม ประโยคสามัญ คือ ประโยคที่มีนามวลีส่วนเดียว กริยาวลีส่วนเดียว หรือมีทั้งนามวลีและกริยาวลี ทั้งนี้จะต้องไม่มีอนุพากย์มาขยายส่วนหนึ่งส่วนใดของประโยค ประโยคซับซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์ต่างชนิดกัน ๒ อนุพากย์ขึ้นไป โดยที่อนุพากย์หนึ่งเป็นอนุพากย์หลัก ส่วนอีกอนุพากย์หนึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม

หรือส่วนขยายส่วนหนึ่งส่วนใดของประโยค ประโยคผสม คือ ประโยคที่ประกอบด้วย อนุพากย์หลักตั้งแต่ ๒ อนุพากย์ขึ้นไป แต่ไม่สามารถวิเคราะห์เป็นโครงสร้างแบบต่างๆ ได้ ประโยคทั้งสามชนิดข้างต้นสามารถเป็นได้ทั้งประโยคเริ่มและไม่เริ่ม ส่วนประโยคเชื่อม คือ ประโยคสามัญชนิดไม่เริ่มซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อม เช่น ถ้าเขาไม่มาละ เป็นต้น

วิจินตน์ กล่าวถึงโครงสร้างของประโยค ๒ ชนิด คือ โครงสร้างของประโยคสามัญ และโครงสร้างของประโยคซับซ้อน ประโยคทั้งสองชนิดจะมีโครงสร้างได้หลากหลาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการเรียบเรียงส่วนประกอบของประโยคทั้ง ๑๐ หน่วย ได้แก่ หน่วยประธาน (ป) หน่วยสกรรมกริยา (ส) หน่วยอกรรมกริยา (อ) หน่วยกรรมตรง (ต) หน่วยกรรมรอง (ร) หน่วยทวิกรรม (ท) หน่วยนามเดี่ยว (นด.) หน่วยเสริมพิเศษ (พ) หน่วยเสริมบอกสถานที่ (ถ) และหน่วยเสริมบอกเวลา (ว) ดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

บ้านนี้พ่อเพิ่งปลูก เป็นประโยคสามัญที่มีโครงสร้างแบบ ต/ป/ส กล่าวคือ “บ้านนี้” ทำหน้าที่เป็น กรรมตรง “พ่อ” เป็น หน่วยประธาน ส่วน “เพิ่งปลูก” เป็น กริยาสกรรม

แม่จะแจกสตางค์น้องๆ เป็นประโยคสามัญที่มีโครงสร้าง แบบ ป/ท/ต/ร กล่าวคือ “แม่” ทำหน้าที่เป็น หน่วยประธาน “จะแจก” เป็น กริยาทวิกรรม “สตางค์” เป็น กรรมตรง ส่วน “น้องๆ” เป็น กรรมรอง

ช่วยบอกแดงด้วยว่าฉันจะไปงานคืนนี้ เป็นประโยคซับซ้อนที่มีโครงสร้างแบบ ท/ร/ต กล่าวคือ “ช่วยบอก” ทำหน้าที่เป็น กริยาทวิกรรม “แดง” เป็นกรรมรอง ส่วน “ว่าฉันจะไปงานคืนนี้” เป็นอนุพากย์ที่ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง

นอกจากการวิเคราะห์ประโยคแล้ว วิจินตน์ยังกล่าวถึงเรื่องวลีไว้ว่า วลี หมายถึง ส่วนประกอบของประโยค แบ่งออกเป็น ๕ ชนิด คือ นามวลี กริยาวลี พิเศษวลี สถานวลี และกาลวลี

นามวลี หมายถึง คำนามคำเดียว คำสรรพนามคำเดียว คำนามกับส่วนขยาย หรือคำสรรพนามกับส่วนขยาย

กริยาวลี หมายถึง คำกริยาคำเดียวหรือหลายคำ หรือคำกริยากับส่วนขยาย

พิเศษวลี หมายถึง คำพิเศษคำเดียว หรือคำพิเศษกับส่วนขยาย

สถานวลี หมายถึง คำบุพบท ๒ คำ หรือคำบุพบทกับนามวลี ซึ่งทำหน้าที่บอกสถานที่

กาลวลี หมายถึง คำบอกเวลาคำเดียวหรือหลายคำ หรือคำบอกเวลากับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่บอกเวลา

โครงสร้างนามวลีและกริยาวลีมีหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบเกิดจากการเรียงเรียง ส่วนประกอบของวลีที่ต่างกัน โครงสร้างนามวลีเกิดจากการเรียงเรียงส่วนประกอบ ๕ หน่วย คือ หน่วยหลัก (ล) หน่วยคุณศัพท์ (ค) หน่วยจำนวน (จ) หน่วยกำหนด (ก) และหน่วยขยายเสริม (ขส) ดังตัวอย่างการวิเคราะห์ต่อไปนี้

ต้นไม้ใหญ่ ๒ ต้น เป็นนามวลีที่มีโครงสร้างแบบ ล/ค/จ กล่าวคือ “ต้นไม้” ทำหน้าที่เป็นหน่วยหลัก “ใหญ่” เป็น หน่วยคุณศัพท์ ส่วน “๒ ต้น” เป็น หน่วยจำนวน

เสื้อใหม่นี้ตัวเดียว เป็นนามวลีที่มีโครงสร้างแบบ ล/ค/ก/จ กล่าวคือ “เสื้อ” ทำหน้าที่เป็น หน่วยหลัก “ใหม่” เป็น หน่วยคุณศัพท์ “นี้” เป็น หน่วยกำหนด ส่วน “ตัวเดียว” เป็น หน่วยจำนวน

บ้านหลังใหญ่สองหลังที่เชิงเขา เป็นนามวลีที่มีโครงสร้างแบบ ล/ค/จ/ขส กล่าวคือ “บ้าน” ทำหน้าที่เป็น หน่วยหลัก “หลังใหญ่” เป็น หน่วยคุณศัพท์ “สองหลัง” เป็น หน่วยจำนวน ส่วน “ที่เชิงเขา” เป็น หน่วยขยายเสริม

ส่วนโครงสร้างกริยาวลีเกิดจากการเรียงเรียงส่วนประกอบ ๔ หน่วย คือ หน่วยแก่น (ก) หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น (ข๑) หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น (ข๒) และหน่วยขยาย (ข) ดังตัวอย่างการวิเคราะห์ต่อไปนี้

ป่วยบ่อยทีเดียว เป็นโครงสร้างกริยาวลีแบบ ก/ข กล่าวคือ “ป่วย” ทำหน้าที่เป็น หน่วยแก่น ส่วน “บ่อยทีเดียว” ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยาย

กำลังเดิน เป็นโครงสร้างกริยาวลีแบบ ข๑/ก กล่าวคือ “กำลัง” ทำหน้าที่เป็น หน่วยช่วยหน้ากริยา ส่วน “เดิน” เป็นหน่วยแก่น

คง/เด็ด/อยู่/บนเตา เป็นโครงสร้างกริยาวลีแบบ ข๑/ก/ข๒/ข กล่าวคือ “คง” ทำหน้าที่เป็นหน่วยช่วยหน้ากริยา “เด็ด” เป็นหน่วยแก่น “อยู่” เป็นหน่วยช่วยหลังกริยา ส่วน “บนเตา” เป็นหน่วยขยาย

งานวิจัยหลายเรื่องได้นำแนวคิดของวิจิตรตันไปใช้ในการวิเคราะห์ประโยค เช่น “การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของหนังสือสำหรับเด็กวัย ๓-๕ ปี ฉบับขณะการประกวด ปี พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๐” ของ วีน่า พรุ่งสุริยะพันธ์ (๒๕๓๓) “โครงสร้างวลีและประโยค ในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงไป” ของ เบญจมาศ เลื่องเลิศ (๒๕๓๗) อย่างไรก็ตาม

ก็ยังไม่มีงานเรื่องใดนำแนวคิดดังกล่าวมาวิเคราะห์การใช้ภาษาของเด็กออทิสติก ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงใช้แนวการศึกษาข้างต้นมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบโครงสร้างวลีและประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

การใช้ประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ประโยคที่พบในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มมีทั้งสิ้น ๓ ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยมีจำนวนครั้งของการใช้แตกต่างกันดังในตาราง

ตารางที่ ๑ ตารางแสดงการเปรียบเทียบชนิดของประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ชนิดของประโยค	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
ประโยคสามัญ	๓๓๖	๗๑.๘๐	๓๒๖	๘๔.๐๒
ประโยคผสม	๘๘	๑๘.๘๐	๔๒	๑๐.๘๓
ประโยคซับซ้อน	๔๔	๙.๔๐	๒๐	๕.๑๕
รวม	๔๖๘	๑๐๐	๓๘๘	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า เด็กปกติมีจำนวนการใช้ประโยคทุกชนิดมากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือประโยคของเด็กปกติพบทั้งสิ้น ๔๖๘ ครั้ง แบ่งเป็นประโยคสามัญ ๓๓๖ ครั้ง ประโยคผสม ๘๘ ครั้งและประโยคซับซ้อน ๔๔ ครั้ง ส่วนประโยคของเด็กออทิสติกพบทั้งสิ้น ๓๘๘ ครั้ง แบ่งเป็นประโยคสามัญ ๓๒๖ ครั้ง ประโยคผสม ๔๒ ครั้ง และประโยคซับซ้อน ๒๐ ครั้ง ที่ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้เนื่องจากโดยส่วนใหญ่เด็กปกติกลุ่มตัวอย่างสามารถเล่าเรื่องได้ยาวกว่าเด็กออทิสติก

เมื่อพิจารณารายการใช้ประโยคชนิดต่างๆ ของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ประโยคสามัญในการเล่าเรื่องมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๓๓๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๘๐ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๓๒๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๐๒ การที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้ประโยคสามัญในการเล่าเรื่องมากที่สุด

น่าจะสอดคล้องกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กในช่วงวัยนี้ กล่าวคือช่วงวัย ๗-๙ ปี เป็นช่วงที่เด็กเพิ่งเริ่มสร้างสรรค์ประโยคและสื่อสารด้วยประโยคที่ยาวๆ ได้ ดังนั้นจึงไม่ค่อยพบประโยคที่มีส่วนขยาย ผลการศึกษาในข้อนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิณา พรุ่งสุริยะพันธ์ (๒๕๓๓) ที่ศึกษาประโยคในภาษาพูดของเด็กไทย และผลการศึกษาของเบญจมาศ เลื่องเลิศ (๒๕๓๗) ที่ศึกษาโครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยของเด็กกะเหรี่ยงโบ จึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าการใช้ประโยคสามัญมากกว่าประโยคชนิดอื่นๆ เป็นลักษณะการใช้ภาษาของเด็กในช่วงวัยนี้

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบการใช้ชนิดของประโยคของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า เด็กออทิสติกจะมีสัดส่วนการใช้ประโยคสามัญในการเล่าเรื่องมากกว่าเด็กปกติ โดยใช้สูงถึงร้อยละ ๘๔.๐๒ จากจำนวนประโยคทั้งหมด ในขณะที่เด็กปกติจะใช้ประโยคสามัญร้อยละ ๗๑.๘๐ ส่วนผลการเปรียบเทียบประโยคผสมและประโยคซับซ้อนพบว่าเด็กปกติจะมีสัดส่วนการใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนมากกว่าเด็กออทิสติกเกือบสองเท่า กล่าวคือเด็กปกติใช้ประโยคผสมร้อยละ ๑๘.๘๐ ส่วนเด็กออทิสติกจะใช้ประโยคผสมร้อยละ ๑๐.๘๓ และเด็กปกติจะใช้ประโยคซับซ้อน ร้อยละ ๙.๔๐ ส่วนเด็กออทิสติกใช้ร้อยละ ๕.๑๕ จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าประโยคที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติมีอัตราการกระจายตัวเป็นประโยคชนิดต่างๆ ได้มากกว่าของเด็กออทิสติก

การที่เด็กออทิสติกใช้ประโยคได้ไม่หลากหลายเท่ากับเด็กปกตินี้มีสาเหตุสำคัญมาจากลักษณะการพูดของเด็กที่มักจะมีเสียงแบบและพูดซ้ำๆ การซ้ำในที่นี้หมายถึงรวมทั้งการซ้ำคำและซ้ำโครงสร้าง ดังนั้นประโยคที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจึงมักมีโครงสร้างคล้ายๆ กัน

โครงสร้างประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างประโยคสามัญ

ตารางที่ ๒ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๑. แบบ อ	๒๔	- ตื่นมา - คอยกันบ้าง - ตั้งชื่อกันไป	๒๐	- หลับ - เบื่อแล้ว - ตั้งใจเรียน
๒. แบบ ป/อ	๙	- ต้นไม้/ จะได้ไม่ตาย - ย่า/ ก็เห็นด้วย - คุณแม่/ ชอบตื่นเร็ว	๒๕	- พี่/ ไปเรียน - โรงเรียน/ ใหม่ขึ้น - ต้นไม้/ โตขึ้น หลายเมตร
๓. แบบ ส/ต	๑๒๑	- ไม่เคยดู/ ลูก - เข็ด/ เก้าอี้ - ชอบชื่อ/ ของเล่น/ ให้ (ส-/ต/-ส)	๗๒	- ได้หา/ ความรู้ - มี/ หลายที่นะครับ - ทำ/ อะไรหลาย/ อย่างหนัก (ส-/ต/-ส)
๔. แบบ ป/ส/ต	๘๒	- คุณพ่อ/ ชอบดู/ ข่าว - นู๋/ ก็ได้เจอ/ เพื่อน หลายคน - แม่ของฉัน/ เป็น/ คนใจดี	๓๕	- เอฟ/ เล่น/ เกมครับ - พ่อของฉัน/ ห่วงใย/ ฉัน - พ่อของฉัน/ รัก/ ฉัน
๕. แบบ ส	๑๖	- จำไม่ได้แล้ว - นึกไม่ออก - ชอบกิน	๑๑	- ชอบ - ไม่มีแล้วครับ - เส่จบบแล้วครับ

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๒ (๒๕๕๓) ฉบับที่ ๒ ๒๐๕

โครงสร้าง ประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๖. แบบ ป/ส	๒	- พ่อ/ ก็ชอบเล่นกับลูก - มุมู่/ ชอบเล่นกับเด็ก	๒	- พี่/ ชอบเล่นกับดี - ออสเตรเลีย/ ก็มี
๗. แบบ ต/ส	-	-	๒	- บ้านของฉัน/ เล่าจบแล้วครับ - เรื่องนี้/ เล่าจบแล้วครับ
๘. แบบ ต/ป/ส	๒	- หลังหนึ่ง/ย่า/ อยู่กับอา - หลังหนึ่ง/ หนู/ อยู่กับพ่อแม่	-	-
๙. แบบ ท/ต	๑	- ชอบบอก/ ทำดีกอล์ฟ	-	-
๑๐. แบบ นด.	๓๖	- คุณพ่อ - ห้องกินอาหาร - จระเข้	๑๔๓	- กระโปรง - หนังสือพิมพ์ - แหวนของฉัน
๑๑. แบบ นด./นด.	๖	- อีกันหนึ่ง/ พวงเล็ก - คนที่สอน/ อาจารย์มณฑา - ลูกปลา/ ตัวเล็ก	๒	- โรงเรียน/ ป.๒/๓ - บ้านของผม/ ก็บริษัทนั้นเหมือนกันแหละครับ
๑๒. แบบ ว/ส	๔	- บางที/ ก็ไม่เล่น - พอเวลาวันศุกร์/ ก็ใส่	๑	- บางที/ ก็เล่นกับดี

โครงสร้าง ประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๑๓. แบบ ว/ป/ส	๓	<ul style="list-style-type: none"> - ตอนพัก/ บี/ ชอบเล่นกับเพื่อน - ตอนนี่/ แม่/ ต้องไปเรียน - ตอนเย็น/ พี่/ ก็มาซักให้ต่อ 	-	-
๑๔. แบบ ว/ป/อ	๓	<ul style="list-style-type: none"> - ตอนเช้า/ พ่อ/ ก็ไปทำงาน - ตอนเช้า/ แม่/ ก็ไปทำงาน - ตอนนี่/ แม่/ กำลังท้อง 	๑	- ก่อนมาเรียน/ ผม/ ต้องอาบน้ำ
๑๕. แบบ ว/ป/ส/ต	๓	<ul style="list-style-type: none"> - ตอนกลางวัน/ พ่อ/ ชอบกิน/ ข้าวเหนียวหมูปิ้ง - เดี่ยว/ อาม่าอาจ/ มาอยู่/ บ้าน - ตอนสาย/ พ่อ/ อยู่/ บ้าน 	๓	<ul style="list-style-type: none"> - ตอนเช้า/ ดี/ ไป/ โรงเรียน - พอตตอนเที่ยง/ พ่อ/ ก็กินข้าว - ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์/ อาจารย์/ ให้แต่ง/ นิทานด้วย
๑๖. แบบ ว/ส/ต	๗	<ul style="list-style-type: none"> - บางที/ ก็เล่นเตะ/ บอล - ทุกๆ วัน/ จะได้ยิน/ เสียงนกร้อง - พอวันตรุษจีน/ ก็ได้ไหว้/ วันตรุษจีนด้วย 	๑	- ต่อไป/ จะเล่า/ เรื่องบ้านของฉัน

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๒ (๒๕๕๓) ฉบับที่ ๒ ๒๐๗

โครงสร้าง ประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๑๗. แบบ ว/ป/ท	๑	- ตอนเช้า/ แม่/ ให้	-	-
๑๘. แบบ ว/ป/ส/ถ	๑	- ตอนเย็น/ พ่อ/ ก็เอา ไปวาง/ ที่รถ	-	-
๑๙. แบบ ถ/ส	๒	- ในห้องนอน/ มี - ข้างล่าง/ ก็มีด้วย	๑	- ที่ญี่ปุ่น/ ยังมีเลยครับ
๒๐. แบบ ถ/ส/ต	๓	- ข้างบน/ มี/ โทรทัศน์ - ชั้นบน/ มี/ ๒ ห้อง - ชั้นล่าง/ มี/ ๓ ห้อง	-	-
๒๑. แบบ ถ/ท/ต	๒	- โถงใหญ่/ ต้องให้/ ๕ เมตร - โถงเล็ก/ ต้องให้/ ๒๐ เมตร	-	-
๒๒. แบบ อ/ถ	-	-	๑	- นั่งอยู่/ ในบ้าน
๒๓. แบบ ส/ถ	๔	- อยู่/ บนหลังคา บ้านเรา - ไปเอามา/ จาก บ้านยาย - เรียน/ ที่ AIT	-	-
๒๔. แบบ ป/ส/ถ	๑	- บ้านเรา/ จะอยู่/ ใน หมู่บ้าน	๒	- ยาย/ อยู่/ ที่ระยอง - ผม/ เรียนอยู่/ ชั้น ๓ ของอาคาร ๗

๒๐๘ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

โครงสร้าง ประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๒๕. แบบ ป/ส/ถ/ว	-	-	๑	- โรงเรียนของฉัน/ อยู่/ ที่ต่างจังหวัด/ ตั้งแต่ สมัยโบราณแล้ว
๒๖. แบบ ป/อ/ถ	๑	- แม่/ ทำงาน/ ที่ กรมศุลฯ	๒	- พ่อ/ ทำงาน/ ที่ โรงงานยาสูบ - พ่อ/ไปทำงาน/ ที่ โรงงาน
๒๗. แบบ ส/ต/ถ	๒	- จะมี/ ไม้ดอก/ อยู่ ข้างนอก - ทำ/ การบ้าน/ ตรง ในห้องนอน	๑	- ไม่เก็บ/ ดอกไม้/ ที่สวน
รวม	๓๓๖		๓๒๖	

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญ ๒๔ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญ ๑๙ รูปแบบ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มเหมือนกันมี ๑๖ รูปแบบ ได้แก่

๑. แบบกริยากรรม (อ)
๒. แบบประธาน + กริยากรรม (ป/อ)
๓. แบบกริยากรรม + กรรมตรง (ส/ต)
๔. แบบประธาน + กริยากรรม + กรรมตรง (ป/ส/ต)
๕. แบบกริยากรรม (ส)
๖. แบบประธาน + กริยากรรม (ป/ส)
๗. แบบนามเดี่ยว (นด.)

๘. แบบนามเดี่ยว + นามเดี่ยว (นด./นด.)
๙. แบบกาลวลี + กริยาสกรรม (ว/ส)
๑๐. แบบกาลวลี + ประธาน + กริยาอกรรม (ว/ป/อ)
๑๑. แบบกาลวลี + ประธาน + กริยาสกรรม + กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)
๑๒. แบบกาลวลี + กริยาสกรรม + กรรมตรง (ว/ส/ต)
๑๓. แบบสถานวลี + กริยาสกรรม (ว/ส)
๑๔. แบบประธาน + กริยาสกรรม + สถานวลี (ป/ส/ถ)
๑๕. แบบประธาน + กริยาอกรรม + สถานวลี (ป/อ/ถ)
๑๖. แบบกริยาสกรรม + กรรมตรง + สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๘ รูปแบบ
ทั้งนี้ส่วนใหญ่จะเป็นโครงสร้างที่มีส่วนเสริมกาลวลีหรือสถานวลีอยู่ด้วย ได้แก่

๑. แบบกรรมตรง + ประธาน + กริยาสกรรม (ต/ป/ส)
๒. แบบกริยาทวิกรรม + กรรมตรง (ท/ต)
๓. แบบกาลวลี + ประธาน + กริยาสกรรม (ว/ป/ส)
๔. แบบกาลวลี + ประธาน + ทวิกรรม (ว/ป/ท)
๕. แบบสถานวลี + กริยาสกรรม + กรรมตรง (ถ/ส/ต)
๖. แบบสถานวลี + กริยาทวิกรรม + กรรมตรง (ถ/ท/ต)
๗. แบบสถานวลี + ประธาน + กริยาอกรรม (ถ/ป/อ)
๘. แบบกริยาสกรรม + สถานวลี (ส/ถ)

ส่วนโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมี
๓ รูปแบบคือ ๑. แบบกรรมตรง + กริยาสกรรม (ต/ส) ๒. แบบประธาน + กริยาสกรรม +
สถานวลี + กาลวลี (ป/ส/ต/ว) และ ๓. แบบกริยาอกรรม + สถานวลี (อ/ถ)

เมื่อพิจารณากการใช้โครงสร้างประโยคสามัญของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า เด็กปกติ
ใช้โครงสร้างแบบกริยาสกรรม + กรรมตรงมากที่สุด ปรากฏทั้งสิ้น ๑๒๑ ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ ๓๖.๐๑ รองลงมาคือ โครงสร้างแบบประธาน + กริยาสกรรม + กรรมตรง ปรากฏ
๘๒ ครั้ง แบบนามเดี่ยวปรากฏ ๓๖ ครั้ง แบบกริยาอกรรม ปรากฏ ๒๔ ครั้ง คิดเป็น
ร้อยละ ๒๔.๔๐ ๑๐.๗๑ และ ๗.๑๔ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏลดหลั่น
กันลงไป ในขณะที่เด็กออทิสติกใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวมากที่สุด ปรากฏทั้งสิ้น ๑๔๓

๒๑๐ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๘๗ รองลงมาคือแบบกริยากรรม + กรรมตรง ปรากฏ ๗๒ ครั้ง แบบประธาน + กริยากรรม + กรรมตรง ปรากฏ ๓๕ ครั้ง แบบ ประธาน + กริยากรรม ปรากฏ ๒๕ ครั้ง แบบกริยากรรมปรากฏ ๒๐ ครั้ง และแบบกริยากรรมปรากฏ ๑๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๘ ๑๐.๗๔ ๗.๖๗ ๖.๑๓ และ ๓.๓๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างอื่นปรากฏไม่มากนัก

โครงสร้างประโยคแบบ ส/ต และ ป/ส/ต เป็นโครงสร้างที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้มาก เพราะในภาษาไทยจะมีการเรียงประโยคพื้นฐานแบบประธาน-กริยา-กรรม แต่ที่พบโครงสร้างแบบ ส/ต มากกว่า ป/ส/ต นั้นเป็นเพราะว่ามีการละประธาน กล่าวคือประโยคแรกที่มักพบในเรื่องเล่าของเด็กจะเป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบ ป/ส/ต คือมีประธาน แต่หลังจากนั้นจนจบเรื่องหรือจนกว่าจะเปลี่ยนหัวข้อเรื่องย่อใหม่ เด็กมักจะละประธานเหลือเป็นโครงสร้างแบบ ส/ต เท่านั้น

ส่วนสาเหตุที่เด็กออกทิสติกใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวเป็นจำนวนมากสอดคล้องกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กออกทิสติกที่ นิตยา ร่ำรวย (๒๕๓๑) ได้ศึกษาไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการพูดของเด็กออกทิสติก” ผลการศึกษาของนิตยาแสดงให้เห็นว่าการพูดของเด็กออกทิสติกมี ๒ ประเภท คือ การพูดเลียนแบบและการพูดได้เอง ในส่วนของการพูดได้เองพบว่าเด็กออกทิสติกสามารถพูดคำนามได้มากกว่าคำชนิดอื่นๆ เนื่องจากคำนามส่วนใหญ่เป็นคำที่ใช้แทนสิ่งที่เป็นรูปธรรม สามารถจับต้องได้ ทำให้เด็กสามารถเข้าใจได้ง่ายกว่า จากผลการศึกษาของนิตยาในข้อนี้ จึงเป็นคำอธิบายการใช้โครงสร้างประโยคแบบนามเดี่ยวของเด็กออกทิสติกได้

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคที่มีส่วนประกอบของกาลวลีและสถานวลีจะพบว่า เด็กปกติจะใช้โครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมทั้งสองประเภทมากกว่าเด็กออกทิสติก กล่าวคือพบประโยคที่ประกอบด้วยกาลวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๒๒ ประโยค พบในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก ๗ ประโยค และพบประโยคที่ประกอบด้วยสถานวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๑๖ ประโยค พบในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก ๘ ประโยค

โครงสร้างประโยคซับซ้อน

ตารางที่ ๓ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างประโยคซับซ้อน	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๑. แบบ ป/ส	๓	- พ่อ/ ชอบเล่นตองๆ ให้น้องของหนูดู - หมา/ ชอบเล่นกับพี่ เพราะผมยังไม่เกิด - เถ/ ไม่ชอบเพราะ มันขม	-	-
๒. แบบ ส/ต	๒๑	- เล่น/ เกมที่มี ประโยชน์ - มี/ บันไดให้ขึ้น - ผัด/กับข้าวให้ผม รับประทาน	๑๐	- มี/ ใ้อ่านหนังสือ - เป็น/ โรงเรียนที่สนุก - ชอบเรียน/ คอมพิวเตอร์กับวิทยา ศาสตร์ เพราะวิทยา ศาสตร์สนุกนะครับ และคอมพิวเตอร์ก็ได้ ไปห้องแอร์ด้วย

๑ ส่วนที่ขีดเส้นใต้คืออนุภาคของประโยคซับซ้อน

๒๑๒ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

โครงสร้าง ประโยค ซับซ้อน	จำนวนครั้ง ที่พบใน เรื่องเล่าของ เด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้ง ที่พบใน เรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๓. แบบ ป/ส/ต	๑๒	<ul style="list-style-type: none"> - หนู/ อยากรู้/ ว่า ทำไมพ่อต้อง แต่งงานกับแม่ - อาหารที่คุณแม่ชอบ ทำ/ คือ/ ไช้เจียว - แม่/ ไม่ได้กิน/ อะไร เลย เพราะจะลด ความอ้วน 	๗	<ul style="list-style-type: none"> - ลูก/ เป็น/ เด็กที่ดี และเชื่อฟังผู้ใหญ่ - นี่/ คือ/ โรงเรียนที่ไม่ เรียกครูผู้สอนว่า คุณครู แต่เรียกว่า อาจารย์ครับ - เอฟ/ ชอบเล่น/ เลโก้ ครับ เพราะว่าสนุก ครับ
๔. แบบ อ	-	-	๑	- ทำงานเป็นกะ
๕. แบบ ป/อ	๓	<ul style="list-style-type: none"> - คุณแม่/ ใจดีให้พี่ยม ไม้กอล์ฟ - คุณแม่/ ทำงานเป็น แม่บ้าน - ผึ้งตรงข้าม/ จะส่ง เสียงดังๆ มาถึงฝั่ง บ้านเรา 	๑	- ผมต้องตื่นประมาณ ใกล้ๆ ๖ โมง เพื่อมา ให้ทันครับ
๖. แบบ ป/ท/ต	๒	<ul style="list-style-type: none"> - อาจารย์/ บอก / ว่า เป็นเด็กดี - พ่อ / เลยบอก / ว่า ตอนเล็กๆ เป็น เพื่อนกันก่อนแล้วก็ สนิทกัน 	-	-
๗. แบบ ป/ท/ร/ต	๑	<ul style="list-style-type: none"> - ผม / ก็บอกให้ / พ่อ / ไปเจอน้ำให้น้อง ของผม 	-	-

โครงสร้างประโยคซับซ้อน	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างประโยค	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างประโยค
๘. แบบ ๓/ส/ต	๑	- ในหมู่บ้าน / จะมี / บ้านอื่น ที่เป็นเพื่อนเราด้วย	-	-
๙. แบบ ว/ป/ส/ต	๑	- พอตอนเย็น / พ่อ / ก็พา / ฉันไปกินข้าวมันไก่	๑	- ตอนกลางคืน แม่เล่นิทาน ให้ฟัง
รวม	๔๔		๒๐	

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อน ๕ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มมี ๔ รูปแบบคือ

๑. แบบประธาน + กริยากรรม (ป/อ)
๒. แบบกริยากรรม + กรรมตรง (ส/ต)
๓. แบบประธาน + กริยากรรม + กรรมตรง (ป/ส/ต)
๔. แบบกาลวลี + ประธาน + กริยากรรม + กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๔ รูปแบบคือ

๑. แบบประธาน + กริยากรรม (ป/ส)
๒. แบบประธาน + กริยาวิกรรม + กรรมตรง (ป/ท/ต)
๓. แบบประธาน + กริยาวิกรรม + กรรมรอง + กรรมตรง (ป/ท/ร/ต)
๔. แบบสถานวลี + กริยากรรม + กรรมตรง (ถ/ส/ต)

ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมีเพียงรูปแบบเดียวคือโครงสร้างแบบกริยากรรม

เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าไม่

๒๑๔ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือทั้งเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกริยากรรม + กรรมตรงมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๒๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๗๓ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาคือโครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน + กริยากรรม + กรรมตรง ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๑๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๗ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๕ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏรูปแบบละ ๑-๓ ครั้งเท่านั้น

การใช้วลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ผลการเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางนี้

ตารางที่ ๔ ตารางแสดงการเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ชนิดของวลี	จำนวนครั้งที่พบ ในเรื่องเล่าของ เด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
นามวลี	๗๐๗	๕๑.๒๗	๕๔๐	๕๗.๖๙
กริยาวลี	๕๖๓	๔๐.๘๓	๓๔๔	๓๖.๗๕
สถานวลี	๔๕	๓.๒๖	๒๕	๒.๖๗
กาลวลี	๖๔	๔.๖๔	๒๗	๒.๘๘
รวม	๑๓๗๙	๑๐๐	๙๓๖	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า เด็กปกติมีจำนวนการใช้วลีทุกชนิดมากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือจำนวนวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติมีผลรวมทั้งสิ้น ๑๓๗๙ ครั้ง แบ่งเป็นนามวลี ๗๐๗ ครั้ง กริยาวลี ๕๖๓ ครั้ง สถานวลี ๔๕ ครั้ง และกาลวลี ๖๔ ครั้ง ส่วนวลีในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมีผลรวมทั้งสิ้น ๙๓๖ ครั้ง แบ่งเป็นนามวลี ๕๔๐ ครั้ง กริยาวลี ๓๔๔ ครั้ง สถานวลี ๒๕ ครั้ง และกาลวลี ๒๗ ครั้ง

เมื่อพิจารณากาการใช้วลีต่างๆ ของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้นามวลีในการเล่าเรื่องมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๗๐๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๒๗ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๕๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๖๙ รองลงมาคือกริยาวลีปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๕๖๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๘๓ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๓๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๗๕ ส่วนกาลวลีและสถานวลีปรากฏไม่มากนักในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่ม กล่าวคือเด็กปกติใช้กาลวลี ๖๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๔ และใช้สถานวลี ๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๖ ส่วนเด็กออทิสติกใช้กาลวลี ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๘ และใช้สถานวลี ๒๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๗

เมื่อเปรียบเทียบกาใช้นามวลีและกริยาวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มจะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน กล่าวคือเด็กปกติจะมีค่าร้อยละของการใช้นามวลีน้อยกว่าเด็กออทิสติก ในขณะที่เด็กออทิสติกมีค่าร้อยละของการใช้กริยาวลีน้อยกว่าเด็กปกติ ผลการเปรียบเทียบข้อนี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคข้างต้นที่กล่าวว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวมากที่สุด ดังนั้นจำนวนโครงสร้างประโยคสามัญแบบนามเดี่ยวของเด็กออทิสติกจึงแปรผันตรงกับจำนวนนามวลี และทำให้ร้อยละของนามวลีในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมากกว่าค่าร้อยละของนามวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณากาใช้กาลวลีและสถานวลีพบว่า เด็กปกติมีค่าร้อยละของการใช้กาลวลีและสถานวลีสูงกว่าค่าร้อยละของเด็กออทิสติก กล่าวคือเด็กปกติมีค่าร้อยละของการใช้กาลวลีเท่ากับ ๔.๖๔ และค่าร้อยละของการใช้สถานวลีเท่ากับ ๓.๒๖ ส่วนเด็กออทิสติกมีค่าร้อยละของการใช้กาลวลีเท่ากับ ๒.๘๘ และค่าร้อยละของการใช้สถานวลีเท่ากับ ๒.๖๗ ผลการเปรียบเทียบข้อนี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคข้างต้นที่แสดงให้เห็นว่าเด็กปกติมีรูปแบบโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมกาลวลีหลากหลายกว่าเด็กออทิสติก

โครงสร้างวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างนามวลี

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้

๒๑๖ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๕ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างนามวลี	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างวลี	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างวลี
๑. แบบ ล	๖๐๙	- คุณพ่อ - กาแฟกับขนมปัง - ชั้นวางหนังสือของน้องและของผม	๔๙๒	- เพื่อน - โรงเรียนสมาคมไทยญี่ปุ่น - คอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์
๒. แบบ ล/จ	๕๙	- นักเรียน/ ทุกคน - บ้าน/ หลังหนึ่ง - โรงเรียน/ หลายชั้น	๑๒	- ของ/ บางชนิด - สมาชิก/ ๕ คน - ชั้น/ ที่หนึ่ง
๓. แบบ ล/ค	๓๒	- ครอบครัว/ ใหญ่ - คน/ ที่ฉลาด - บ้าน/ ที่อบอุ่น	๒๕	- บ้าน/ เก่า - เด็ก/ ที่ดี - โรงเรียน/ ที่สนุก
๔. แบบ ล/ก	๔	- กระเป๋า/ เนีย - บ้าน/ คนอื่น - เพื่อน/ คนอื่น	๘	- บริษัท/ นั้น - ไร่บ้าน/ คนอื่น - การแต่งกายของโรงเรียน/ นี้
๕. แบบ ล/ขส	๑	- ของ/ ที่คลัง	๒	- ดอกไม้/ ที่สวน - บ้าน/ ที่ชลบุรี
๖. แบบ ล/ก/ค	๑	- บ้าน/ อื่น/ ที่เป็นเพื่อนเราด้วย	-	-
๗. แบบ ล/ค/จ	๑	- เบาะ/ สีดำ/ อีกอันหนึ่ง	-	-

โครงสร้าง นามวลี	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างวลี	จำนวนครั้งที่พบใน เรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างวลี
๘. แบบ ล/ค/ขส	-	-	๑	- บ้าน/ ใหม่/ ที่วังหิน
รวม	๗๐๗		๕๔๐	

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าของเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ โครงสร้างนามวลีที่ปรากฏเหมือนกันทั้งในเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติกมี ๕ รูปแบบคือ

๑. แบบหน่วยหลัก (ล)
๒. แบบหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค)
๓. แบบหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน (ล/จ)
๔. แบบหน่วยหลัก + หน่วยกำหนด (ล/ก)
๕. แบบหน่วยหลัก + หน่วยขยายเสริม (ล/ขส)

โครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติโดยเฉพาะมี ๒ รูปแบบคือโครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก + หน่วยกำหนด + หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค/ก) และโครงสร้างแบบหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + หน่วยจำนวน (ล/ค/จ) ส่วนโครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ มี ๑ รูปแบบคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + หน่วยขยายเสริม (ล/ค/ขส)

เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างนามวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า ทั้งเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลักมากที่สุดและมากกว่าโครงสร้างนามวลีรูปแบบอื่นๆ อย่างเห็นได้ชัด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๖๐๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๑๓ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๔๙๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๙๑.๑๑ ผลการศึกษาข้อนี้สามารถอธิบายได้ทำนองเดียวกับการใช้

นามเดี่ยวของเด็กออกทิสติกที่ว่าเด็กสามารถใช้คำนามได้มากกว่าคำชนิดอื่น หากมองว่าคำนามก็คือหน่วยหลัก เด็กใช้หน่วยหลักมากเพราะมีประสบการณ์ร่วมกับสิ่งนั้นๆ โดยตรง เคยเห็นเป็นรูปธรรมจึงรับรู้และเข้าใจได้ง่าย แต่หน่วยจำนวน หน่วยคุณศัพท์ หน่วยกำหนด เป็นสิ่งที่เด็กไม่สามารถรับรู้ได้โดยตรง แต่ต้องเรียนรู้ด้วยการเปรียบเทียบ เช่นหากจะเข้าใจคำนิยามของคำว่า “ใหม่” ก็ต้องสามารถแยกแยะกับของเก่าได้ หากจะเข้าใจว่าตรง “นี้” คือที่ไหนก็ต้องบอกได้ว่าต่างกับตรงนั้นหรือตรงโน้น หรือหากจะเข้าใจว่า “บาง” กับ “หลาย” ต่างกันอย่างไร ก็ต้องนำเรื่องจำนวนมาเปรียบเทียบ กระบวนการเรียนรู้ด้วยการเปรียบเทียบเช่นนี้จึงซับซ้อนกว่าการรับรู้หน่วยหลัก และอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้พบโครงสร้างที่มีคำลักษณะนี้ไม่มากนัก

โครงสร้างนามวลีของเด็กปกติที่ปรากฏร่องลงมาได้แก่โครงสร้างแบบหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน ปรากฏ ๕๙ ครั้ง แบบหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏ ๓๒ ครั้ง แบบหน่วยหลัก + หน่วยกำหนด ปรากฏ ๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๕ ๕.๕๓ และ ๐.๕๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างแบบหน่วยหลัก + หน่วยขยายเสริม หน่วยหลัก + หน่วยกำหนด + หน่วยคุณศัพท์ และแบบหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + หน่วยกำหนด ปรากฏอย่างละครั้ง ส่วนโครงสร้างนามวลีของเด็กออทิสติกที่ปรากฏร่องลงมาได้แก่โครงสร้างแบบหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏ ๒๕ ครั้ง แบบหน่วยหลัก + หน่วยจำนวน ปรากฏ ๑๒ ครั้ง แบบหน่วยหลัก + หน่วยกำหนด ปรากฏ ๘ ครั้ง หน่วยหลัก + หน่วยขยายเสริมปรากฏ ๒ ครั้ง และหน่วยหลัก + หน่วยคุณศัพท์ + หน่วยขยายเสริม ปรากฏครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๓ ๒.๒๒ ๑.๔๘ ๐.๓๗ และ ๐.๑๙ ตามลำดับ

โครงสร้างกริยาวลี

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๖ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างกริยาวลี	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างวลี	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างวลี
๑. แบบ ก	๓๕๙	- เข็ด - ช่วยล้าง - หยิบมาวาง	๒๒๙	- ดี - น่าน้อย - แปร่งฟัน
๒. แบบ ก/ข	๑๐๙	- รักคุณแม่/ มาก - ไปโรงเรียน/ แต่เช้า - ชอบเล่น/ ตีองๆ ให้น้องของหนูดู	๕๗	- ดื้อ/ ตลอด - อยู่/ ใกล้แค่นี้ - ทำการบ้าน/ ให้ตรงเวลา
๓. แบบ ก/ข _๒	๒๓	- เสรีจ/ แล้ว - กินข้าว/ แล้ว - ซื่อไป/ แล้ว	๙	- เบื่อ/ แล้ว - เลิก/ แล้ว - จบ/ แล้วครับ
๔. แบบ ก/ข _๒ /ข	๒	- รอ/ อยู่/ จนประตูเปิด - จอด/ อยู่/ หน้าบ้าน	๑	- นั่ง/ อยู่/ ในบ้าน
๕. แบบ ก/ข/ข _๒	๔	- รอ/ จนสาย/ แล้ว - อยู่/ ในห้องของคุณแม่/ อยู่เลย - จำ/ ไม่ได้/ แล้ว	๑	- อยู่/ ที่ต่างจังหวัดตั้งแต่สมัยโบราณ/ แล้ว
๖. แบบ ข _๑ /ก	๓๗	- ก็ยังไม่/ เปิด - จะได้ไม่/ ตาย - อย่าเพิ่ง/ เล่น	๓๑	- ไม่/ อลละวาด - กำลัง/ ไปทำงาน - ต้อง/ สั่งสอนใจครับ

๒๒๐ เกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

โครงสร้างกริยาวลี	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ตัวอย่างวลี	จำนวนครั้งที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ตัวอย่างวลี
๗. แบบ $ช_{๑}/ก/ข$	๒๖	- จะ/ กลับ/ ตึก - ไม่/ นอน/ เกิน ๓ พุ่ม - ต้อง/ ให้/ แค นิตเดียว	๑๓	- ไม่/ เล่น/ โดดโผน - ต้อง/ มา/ แต่เช้าเพื่อ มาทันเวลา - ต้อง/ ตื่น/ ประมาณ ใกล้ๆ ๖ โมงเพื่อจะ มาให้ทัน
๘. แบบ $ช_{๑}/ก/ช_{๒}$	๑	- ไม่/ รู้มีเลขอะไร/ แล้ว	๓	- ไม่/ มี/ แล้วครับ - ก็ไม่/ มี/ แล้ว (ปรากฏ ๒ ครั้ง)
๙. แบบ $ช_{๑}/ก/ข/ช_{๒}$	๑	- จะไม่/ ทะเลาะ/ กัน อีก/ แล้ว	-	-
๑๐. แบบ $ช_{๑}/ก/ช_{๒}/ข$	๑	- จะ/ มีรถจอด/ อยู่/ หน้าบ้าน	-	-
รวม	๕๖๓		๓๔๔	

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าของเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างกริยาวลี ๑๐ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างนามวลี ๘ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏทั้งในเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติกมี ๘ รูปแบบคือ

๑. แบบหน่วยแก่น (ก)
๒. แบบหน่วยแก่น + หน่วยขยาย (ก/ข)
๓. แบบหน่วยแก่น + หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ช_๒)
๔. แบบหน่วยแก่น + หน่วยช่วยหลังกริยา + หน่วยขยาย (ก/ช_๒/ข)
๕. แบบหน่วยแก่น + หน่วยขยาย + หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ข/ช_๒)

๖. แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น (ช_๑/ก)
๗. แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น + หน่วยขยาย (ช_๑/ก/ข)
๘. แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น + หน่วยช่วยหลังกริยา (ช_๑/ก/ช_๒)

ส่วนโครงสร้างที่ปรากฏเฉพาะเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๒ รูปแบบคือแบบหน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น + หน่วยช่วยหลังกริยา + หน่วยขยาย (ช_๑/ก/ช_๒/ข) และแบบหน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น + หน่วยขยาย + หน่วยช่วยหลังกริยา (ช_๑/ก/ข/ช_๒)

เมื่อเปรียบเทียบการใช้โครงสร้างกริยาวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือเด็กทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างกริยาวลีแบบหน่วยแก่นมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๓๕๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗๗ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๒๒๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๕๗ รองลงมาคือโครงสร้างแบบ หน่วยแก่น + หน่วยขยาย (ก/ข) หน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น (ช_๑/ก) หน่วยช่วยหน้ากริยา + หน่วยแก่น + หน่วยขยาย (ช_๑/ก/ข) และหน่วยแก่น + หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ช_๒) ตามลำดับ

บทสรุป

กล่าวโดยสรุปเด็กปกติสามารถใช้วลีและประโยคทุกชนิดได้มากกว่าเด็กออทิสติก อีกทั้งยังสามารถสร้างโครงสร้างวลีและประโยคได้หลายรูปแบบกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมกาลวลี และโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมสถานวลี โดยในเรื่องเล่าของเด็กปกติพบโครงสร้างประโยคสามัญ ๒๔ รูปแบบ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ โครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี ๑๐ รูปแบบ ในขณะที่ในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบโครงสร้างประโยคสามัญ ๑๙ รูปแบบ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๕ รูปแบบ โครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี ๘ รูปแบบ โครงสร้างประโยคสามัญที่พบมากในเรื่องเล่าของเด็กปกติคือโครงสร้างแบบกริยากรรม - กรรมตรง โครงสร้างประโยคสามัญที่พบมากในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกคือโครงสร้างแบบนามเดี่ยว ส่วนการใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อน โครงสร้างนามวลี และโครงสร้างกริยาวลีพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก

บรรณานุกรม

นิตยา จำรวย. “การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๑.

นริศดิษฐ์ กระจายเกียรติ. “พัฒนาการทางด้านวากยสัมพันธ์ในเรื่องเล่าของเด็กไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๕.

เบญจมาศ เลื่องเลิศ. “โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป.” วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๗.

ปิยนารถ แสงศักดิ์. “การใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาพูดและภาษาเขียนของเด็กวัย ๗-๙ ปี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๖.

พรพิลาส เรื่องโชติวิทย์. “ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกริยากับโครงสร้างประโยคในภาษาไทย” รายงานการวิจัย ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ๒๕๔๕.

พิณฑิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เทพมงคลการพิมพ์, ๒๕๒๘.

_____. ภาพรวมของการศึกษาสันตศาสตร์และภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๗.

พีรพัฒน์ ยางกลาง. “พัฒนาการของหน่วยสร้างกริยาเรียงในเรื่องเล่าของเด็กไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๖.

เพ็ญแข ลิมศิลา. ๘๐ ปี ออทิสติกไทย [ONLINE]. สืบค้นเมื่อ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๐. สืบค้นจาก <http://www.yuwaprasart.com>

_____. เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับเด็กออทิสติก. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, ๒๕๔๖.

ลอร์นา วิง. เด็กออทิสติก : คำแนะนำสำหรับบิดามารดาและนักวิชาการ. แปลโดย

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ ๓๒ (๒๕๕๓) ฉบับที่ ๒ ๒๒๓

รจนา ทรรทานนท์. กรุงเทพฯ : เกียรติธุรกิจจำกัด, ๒๕๒๗.

รจนา ทรรทานนท์. “ภาษาและการพูดของเด็กออทิสติก.” ภาษาและภาษาศาสตร์ ๓, ๒ (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๒๘) : ๔๔-๔๕.

รัชนี้ สุภวัตรจริยากุล. “ความเข้าใจและการพูดค่านามของเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๒.

วิจินต์ ภาณุพงศ์. “ไวยากรณ์โครงสร้าง : ประโยคและวลี.” ใน เอกสารการสอนชุดภาษาไทย ๓ หน่วยที่ ๗-๑๕ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ ๑๑. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๔๗.

_____. โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ ๑๕. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๓.

วีณา พรุ่งสุริยะพันธ์. “การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของหนังสือสำหรับเด็กวัย ๓-๕ ปี ฉบับขณะการประกวดปี พ.ศ. ๒๕๓๖-๒๕๓๐ : การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๓.

ศรียา นิยมธรรม. การวัดและประเมินผลการศึกษาพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ พี. เอ. อาร์ตแอนด์พริ้นติง, ๒๕๔๒.

ศรียาและประภัสสร นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ : จำไทย เพรส จำกัด, ๒๕๔๐.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓.

สารภี เจริญโคตรราช. “หน้าที่ของการพูดเลียนแบบแบบทันทีในเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๒.

สุนีย์ ลีลาพรพิณีจ. “ลักษณะการเชื่อมโยงความในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง.” วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๗.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสรัญญา เศวตมาลย์. ทฤษฎีไวยากรณ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔.